

Vanhakin nyt nuortuu

Juurensa ja ikuisuusnäkönsä kadottanut tämän päivän ihminen ei näytä kestävänsä sitä, että on jotain vanhempaa ja pitkäikäisempää kuin hän. Yksipuolinen materialismi yhdistyneenä peiteltyyn pelkoon oman olemassaolon väliaikaisuudesta osaltaan vaikuttaa siihen, että nykyihminen kiihkeästi pyrkii muuttamaan kaiken ympärillään itseään lyhytikäisemmäksi – että edes tällä tavoin olisi tunne elämän hallinnasta, siitä että on ikäänkuin ympäröivän maailman yläpuolella.

Ajatusta elämänsä päättymisestä välttelevä ei kestä tuntea ikimetsän ajattomuutta, ei uskalla sulautua vanhojen rakennusten henkimään viestiin kaukaa sukupolvien takaa. Mutta kun käsissä on kertakäyttöasioita, tulevaa ja pois heitettävää tavaraa, jatkuvaa muutosta, niin syväliemmät asiat eivät pääse nousemaan mieleen ja ihmisestä tuntuu, että hänen elämänsä on pisin kaikista, että hän on voittaja tässäkin kilpailussa nujertaessaan pitempi-ikäiset.

* * *

Pertti Niemisen suomentamassa kirjassa "Korotan ääneni ja laulan" on mukava seurata seitsemänsataaluvulla eläneen kiinalaisen runoilijan Po Chü-i'n ajatuksia eri ikäkausina. Nelikymmenvuotiaana hän kirjoittaa: Kovin myöhäisessä iässä istutan puun... ja neljänkymmenenviiden ikäisenä: Vanhuuden tullen sitä yhä tynemmin taipuu kohtaloonsa. Muutamaa vuotta myöhemmin: Mutta viides vuosikymmen on juuri sopiva aika vetäytyä joutilaisuuteen - - Minähän elän parhaita vuosiani ja jatkuvasti vietän hetkiä valkoisten pilvien seurassa.

Mukavasti puhuu herra Po! Toivottavasti itse kukin näin hyvissä ajoin pystyy siirtymään oravanpyöristä enemmän ja enemmän "valkoisten pilvien" suuntaan "rakentamaan ruohomajaa Lu-vuorten juurelle". Se on tärkeää mielelle ja sielulle, tälle ikuiselle.

Seitsemänkymmenenviiden ikään tultuaan runoilija Po tynenä katselee perheensä touhuja: Kuuntelen kun lastenlapset lukevat ääneen - - Otan siveltimen ja vastaan ystävien runoihin - - ja hoideltuani nämä joutavat pikkuaskareet käännän selkäni ja nukahdan kasvot etelää kohti.

* * *

Hyviä kirjoja kirjoittanut vietnamlaislähtöinen munkki Thich Nhat Hanh muistuttaa: "Sinun ei tarvitse odottaa kunnes ruumiisi lakkaa toimimasta syntyäksesi uudelleen."

Hyvä huomio! Onhan luonnonlaki, että kun fyysinen väistyy, niin henkinen voimistuu. Näin tapahtuu jos sallimme tasapainon lakien toimia elämässämme. Elämäkokemuksen myötä sisäinen minämme vahvistuu ja sielumme saa lisää voimaa.

Silloin ei enää ole mitään ihmettä siinä että vanha nuortuu, ja vihdoin jopa niin paljon että syntyy uudelleen. Ensimmäin luodaan energiahahmo tulevalle ja vasta sen jälkeen se voi ilmentyä. Näin on aina ollut.

Heikki Juutilainen
ULTRA 12/2007